

[Stavad]

heder, at selve sigtet med indgrebet helt fortæber sig i mængden af titusindvis af fejlagtige oplysninger og en kaoslignende forvirring om, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.«

Og endelig – hvis jeg må citere mig selv fra en debat den 2. december 1987, sp. 3142:

»Vi håber, at det vil lykkes at få fjernet nogle af tilfældighederne. Vi stiler efter at få fritaget gamle lån for afgiften som hovedregel.

Vi ser frem til at få lavet et regelsæt, som kan administreres. Vi ser frem til, at vi får gjort forbrugsrenteafgiften mere retfærdig, mindre tilfældig, og at vi forhindrer en administrativ skandale, som ingen af os kan være tjent med. Det her handler også om borgernes retssikkerhed.«

Jeg mener, at disse udtalelser fra den periode, der er gået, siden regeringen imod Socialdemokratiets stemmer gennemførte renteaftgiften, klart og tydeligt dokumenterer, at den kritik, vi rejser i dag, har været en konsekvent kritik fra Socialdemokratiets side, og vi beklager dybt, at regeringen på intet tidspunkt har været parat til at tage denne kritik seriøst.

Vi har fremsat lovforslag, vi har fremsat beslutningsforslag i et forsøg på at få løst problemerne, inden de løb fra regeringen, inden vi generede befolkningen med nogle opkrævninger, som den ikke forstår, som er forkerte, og som derfor er med til at skabe mistillid til vores skattelovgivning i almindelighed og måske til folketingspolitikere i særdeleshed.

Vi ændrede sidst loven i februar måned i år, i 1988, hvor det lykkedes os, altså Socialdemokratiet, at få forhøjet den bundgrænse, der var, fra 50 kr. til 500 kr. Efter skatteministerens oplysninger ville det betyde, at 350.000 husstande helt slap for afgiften i 1987, og at der blev opkrævet ca. 350 mio. kr. mindre end ellers planlagt af regeringen. Nu har vi fået nogle mere konkrete tal, og heraf fremgår det, at det ikke er under 500.000 husstande, der skal betale, som skatteministeren forudså i februar, men ifølge ministerens seneste skøn ca. 730.000 husstande. Altså 50 pct. flere, end regeringen skønnede.

Ministeren skønnede også i februar, at der ville blive opkrævet et beløb på 1.150 mio. kr. Ministerens seneste skøn er 1,6 mia. kr. Der skal altså opkræves et beløb, der er ca. 40 pct. større end det, regeringen skønnede så sent som i februar.

Jeg ved godt, at regeringen allerede dengang gjorde opmærksom på, at der var usikkerhed omkring skønnene, men så stor usikkerhed fortæller noget om, at der simpelt hen ikke hos regeringen har været styr på konsekvenserne af den lovgivning, regeringen gennemførte imod Socialdemokratiets stemmer.

Derfor står vi i dag i en situation, som alle bør tage alvorligt. Vi har forsøgt at få skatteministeren til at komme med forslag til at løse problemerne. Et flertal uden om regeringen vedtog et beslutningsforslag fra Socialdemokratiet og Centrum-Demokraterne og tvang ministeren til at lægge det lovforslag, som ministeren havde, frem for Folketinget i juni måned.

Af dette lovforslag fremgår klart og tydeligt, at usikkerheden med hensyn til de opkrævninger, der nu ligger ude, er så stor, at man simpelt hen ikke kan være bekendt at opkræve dem, som de ligger.

Dertil kommer, at Venstres fremtrædende folk med gruppeformand hr. Ivar Hansen i spidsen har kaldt denne lovgivning, som regeringen har vedtaget imod Socialdemokratiets stemmer, for lovjaskeri, har anmodet folk om at klage, sagt, at der må gives en meget stor mængde af dispensationer, uden at lade sig forvirre af, at der ingen dispensationsadgang er i loven.

Derfor er vi nødt til nu at sige til regeringen: Det, der skal laves, er en lovgivning, som vi kan være bekendt over for borgerne, og som borgerne kan have tillid til.

Det socialdemokratiske bud på den fremtidige løsning er, at gamle lån må fritages for afgiften, at vi må koncentrere denne afgift i forhold til fremtidige dispositioner. En afgift på gamle lån er en ganske almindelig skat. En afgift på fremtidig låntagning for at forhindre forbrug, for at fremme opsparing, er et forsøg på at ændre adfærden hos folk. Det kan vi støtte, og derfor siger vi, at vi må have et betydeligt bundfradrag for 1987, at vi, når det gælder fremtiden, må fritage de gamle lån. Derigennem kan vi sikre, at det lånefinansierede forbrug holdes i ave, og at vi undgår skattestigninger på anden måde.

Vi forsøger nu – og håber, at regeringen vil lytte langt om længe – at få en løsning sammen med regeringen. Vi håber, at regeringen vil tage imod fornuft, selv om det er i elvte time. Vi håber, at regeringen vil være parat til at lave en lovgivning, som Folketinget kan være bekendt,